

[Krag.]

hvad Værdi den havde; men det har vi ved denne Lejlighed i tilstrækkelig Grad til at afvise en saadan Ordning som for os fuldkommen værdiløs.

I øvrigt var det en meget vanskelig Opgave, det ærede Medlem Hr. Rager havde faaet i Dag, nemlig den at give en Forklaring paa, hvorfor Det radikale Venstre i den Situation, hvori vi nu staar, hvor en Strid skal finde en Afgørelse, efter at Mæglingsmulighederne har svigtet, griber til at forraade selve det Princip, ud fra hvilket man har villet løse tilsvarende Konflikter i svunden Tid, foretager en hovedkulds Flugt fra det Program til Ordning af Arbejdsstrid, som har været af saa stor Betydning i radikal Agitation gennem Aarene, og som er et saa fremtrædende Punkt i det radikale Program.

Det var virkelig næsten uhyggeligt at se, hvorledes det ærede Medlem Hr. Rager vred sig og bugtede sig i Forklaringer om, hvorfor dette ikke lod sig anvende i denne Situation, ja, endogsaa hvor besværligt det vilde være nogen Sinde at kunne bringe dette Princip til Anvendelse, for det forudsatte nemlig, sagde det ærede Medlem Hr. Rager — og det har vi aldrig tidligere hørt —, at for at man skulde kunne skride til tvungen Voldgift, maatte der bag dette — jeg ved ikke, hvad Meningen dermed var — staa en praktisk talt enig Befolkning. Jeg takker for Forklaringen, den er god at faa Forstand af, og hermed kan vi vistnok betragte dette radikale Program-punkt som saa mange andre, man tidligere har bekendt sig til, som henvist til det Pulterkammer, hvor saa meget gammelt Raglese har sin Plads.

Til den højtærede Statsminister skal jeg kun sige, at vi har været rede til at forhandle os igennem denne Sag, og vi fra vor Side har, ligesom det ogsaa har været Tilfældet fra konservativ Side, ganske klart tilkendegivet vor Forstaaelse af Nødvendigheden af, at den løbende Arbejdskonflikt bringes til Afslutning. Men den højtærede Statsminister og den høje Regering har ingen som helst Ret til at kræve, at den Vej, som Regeringen har peget paa frem mod dette Maal, og som vi er ubetingede Modstandere af, nødvendigvis skal følges, naar der er anden Vej aaben, der bringer akkurat det samme Resultat, skaber Arbejdsfreden i lige saa hurtigt et Tempo, som Regeringens Forslag vilde være i Stand til.

Den højtærede Statsminister siger, at jeg har Uret i min Bedømmelse af, hvad Indholdet af § 3 vilde medføre for de Or-

ganisationer, der i Tiden efter 1. April kommer ud for Konflikt, og den højtærede Statsminister vil hævde, at de Vanskeligheder, som jeg har omtalt i denne Forbindelse, ikke kan opstaa. Man skal forhandle sig igennem, siger den højtærede Statsminister. Ja vel, Forhandlingerne skal føres paa Grundlag af Mæglingsforslagets Retningslinier! Det vil sige, at man fra Arbejderside, naar man laver Konflikt, paa Forhaand gennem denne Lovgivning har Vished for, at Enderesultatet skal blive Lønforhøjelse. Jeg siger: Dette kalder paa Etablering af Konflikter, det kalder paa Opsigelse af Overenskomster.

Det hævdes saa, at der i saa Henseende alligevel ikke er nogen Fare, fordi visse Retningslinier skal følges, saaledes som de har fundet deres Udtryk i Forslaget, og derfor maa de Lønforbedringer, som kan blive Resultatet, ligge inden for forholdsvis beskedne Rammer. Hertil vil jeg sige, at de Fortolkninger, som ærede Medlemmer i denne Forbindelse opstiller, giver jeg ikke en Pibe Tobak for. Det bliver Lederne af de Organisationer, som fører os ud i denne Kamp, der faar Afgørelsen af, hvad det vil sige at følge disse Retningslinier, og af, hvor Grænsen er, hvor langt man i Kraft af disse Retningslinier maa gaa.

En Ting er sikker, og det er, at de Hovedorganisationer, som staar i nærværende Konflikt, og som i Henhold til Regeringsforslaget nu faar Ordre til at afslutte den og maa bøje sig for Kravet om, at Strejker og Lockouter, saa længe Loven bestaar, overhovedet ikke maa etableres, fra begge Sider udelukkes fra, hvis Strid opstaa inden for stærkt begrænsede Rammer, enkelte Organisationer og enkelte Virksomheder angaaende, at yde den Støtte gennem Sympati-Strejker eller Sympati-Lockout, som ellers kan være saa betydningsfuld, og som Socialdemokratiet i Stridstider saa udmærket har vidst at benytte. Og det er efter vor Mening fuldkommen utilstedeligt. Derfor er det nødvendigt, hvorledes Lovforslaget end til syvende og sidst paa andre Punkter kommer til at vise ud, inden det forlader Rigsdagen, at der, i alt Fald paa dette Punkt, af Retfærdighedshensyn sker en afgørende Ændring.

Den højtærede Statsminister mener, at jeg har haft Uret i at stille Krav om, at vi fik Rede paa, hvilke Virkninger et Forslag som det her foreliggende vilde faa produktionsmæssigt og prismæssigt. Det har man intet Krav paa, siger den højtærede Statsminister, det kan i øvrigt heller ikke oplyses, og det vil heller ikke kunne oplyses